

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
14.Bf.223/2015/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. május hó 30. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

A kényszervallatás büntette és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2015. év február hó 20. napján kelt 11.B.85/2013/34. számú ítéletét megváltoztatja.

I. r. vádlott cselekményét társtettesként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének [1978. évi IV. törvény 226. § (1) bekezdés] és súlyos testi sértés büntettének [1978. évi IV. törvény 170. § (1), (2) bekezdése];

II. r. vádlott cselekményét társtettesként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének [1978. évi IV. törvény 226. § (1) bekezdés] minősíti.

I. r. vádlott büntetését 6 (hat) hónapi szabadságvesztésre enyhíti azzal, hogy a feltételes szabadságra bocsátásra utalást mellőzi.

II. r. vádlott büntetését 80 (nyolcvan) napi tétel pénzbüntetésre enyhíti azzal, hogy egy napi tétel összegét 2.500 (kettőezer-ötszáz) forintban, a pénzbüntetés teljes összegét 200.000 (kettő-százezer) forintban állapítja meg. A pénzbüntetést meg nem fizetése esetén napi tételenként 1 (egy) napi fogházra kell átváltoztatni.

E vádlott tekintetében az előzetes mentesítésre utalást, valamint a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. és II. r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki törvényszék a 2015. év február hó 20. napján kihirdetett 11.B.85/2013/34. számú ítéletével I. r. vádlottat társtettesként elkövetett kényszervallatás büntette [Btk. 303. § (1) bekezdés], valamint testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés] miatt halmazati büntetésül egy év szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását egy évi próbaidőre felfüggesztette. Az I. r. vádlottat előzetes mentesítésben részesítette.

II. r. vádlottat társtettesként elkövetett kényszervallatás büntette [Btk. 303. § (1) bekezdés] miatt öt hónapi szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását egy évi próbaidőre felfüggesztette. Az II.

r. vádlottat is előzetes mentesítésben részesítette. Vele szemben bűnsegédként elkövetett testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés] miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

Mindkét vádlott esetében határozott a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén a végrehajtási fokozatról (börtön), valamint a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetőségéről, és rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlottak terhére a kiszabott büntetés súlyosítása, a vádlottak és védőik felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.758/2015/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék az ítéletkorábbi hatályon kívül helyező határozatában adott iránymutatásnak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, és a tényállást megalapozottan állapította meg. Indokolásában számot adott arról, hogy a vádlottak tagadásával szemben miért alapította a terhelő tényállást a sértett következetes vallomására, valamint az azt alátámasztó tanúvallomásokra, továbbá az igazságügyi orvos-szakértői véleményekre, a sértett híváslistájának adataira, valamint az ügyvédnek küldött SMS üzenet szövegére. Mindkét vádlott esetében indokoltnak tartotta a szabadságvesztés tartamának felemelését, valamint katonai mellékbüntetésként, a Btk. 140. §-a szerinti várakozási idő meghosszabbításának alkalmazását.

I. r. vádlott védője fellebbezésének írásban benyújtott részletes indokolásában fellebbezését elsődlegesen felmentésre, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, harmadszorban a kiszabott büntetés enyhítésére irányulóan tartotta fenn. Álláspontja szerint a sértett által előadottakkal szemben a közvetlen bizonyítékok figyelembevétele, illetve a közvetett bizonyítékok figyelmen kívül hagyása indokolt. Részletesen kifejtette, hogy melyek voltak a közvetlen bizonyítékok; ilyennek tartotta a vádlottak vallomását, a sértett, 1. és 2. számú tanúk vallomásait, illetve az orvos szakértői véleményt. Aláhúzta, hogy a vádlottak konzekvensen tagadták a sértett bántalmazását. Hangsúlyozta, hogy mivel az ügy megkeresés körében történő kihallgatásra irányult, a vádlottaknak nem fűződött érdekük a sértett vallomás tételéhez, illetve vallomásának tartalmához. A sértett vallomásait több részlet tekintetében önellentmondásosnak tartotta. Aláhúzta, hogy a sértett előadása ellentétben állt a közvetlen bizonyítékokkal is, nevezetesen az 1. és 2. számú tanú előadásával, akik sem a bántalmazással összefüggésbe hozható hangokat, sem a sértett sérüléseit nem észlelték. Kifejtette, hogy az orvos szakértői vélemény alapján nem állapítható meg, hogy mikor, hol és milyen behatás következtében keletkezett a sértett bordatörése, végül azt ki idézte elő. A látlelet ugyanis arra nézve nem tartalmazott adatot, hogy a sérülések 12 óra 09 percet megelőzően pontosan mikor, hogyan, milyen körülmények között és ki által keletkeztek. A bordatörés tekintetében kiemelte, hogy a szakértő szerint sem határozható meg annak direkt, avagy indirekt behatásra történt keletkezése. Álláspontja szerint a közvetlen bizonyítékok a vádirati tényállást nem igazolták. Az egyéb rendelkezésre álló bizonyítékok is legfeljebb azt támasztották alá, hogy 12 óra 09 perckor a sértettnek a leírt sérülései már létrejöhettek.

A közvetett bizonyítékokat, köztük az orvosi látleletet és egyéb dokumentumokat, 3., 4. és 5. számú tanúk vallomását alkalmatlannak találta a vádlottak büntetőjogi felelősségének megállapítására. Az említett tanúk a sértettel részben munka-, részben érzelmi kapcsolatban álltak, így nem tekinthetők elfogulatlanoknak. Erre figyelemmel nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, hogy az említett tanúk vallomását aggálytalannak, míg az 1. és 2. számú tanú vallomását aggályosnak tekintette. Ugyanígy elfogadhatatlannak tartotta a sértett vallomásának kételymentesként, koherensként történő értékelését. Hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság nem folytatott le arra nézve bizonyítást, hogy mi történt a sértettel a rendőrkapitányság elhagyása és a

rendelőintézetbe való felvétele közötti másfél órában, amikor a szakértői vélemény által is igazoltan sérülései ekkor is keletkeztek.

II. r. vádlott védője fellebbezésének írásban előterjesztett indoklásában elsődlegesen védence felmentésére, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, harmadsorban a kiszabott joghátrány enyhítésére tett előterjesztést. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen állapított meg tényeket, a megállapított tényekből helytelen következtetést vont le, ezért az első fokú ítéletet megalapozatlannak találta. Kifejtette, hogy a sértett vallomása túlmenően közvetlen bizonyíték nem állt rendelkezésre, a közvetett bizonyítékok pedig nem alkottak olyan zárt láncolatot, amely minden más lehetőséget kizáró módon mutattak volna a vádlottak bűnösségének irányába. Az elsőfokú bíróság ténybeli következtetéssel állapította meg védence bűnösségét. Nézete szerint kizárólag a sértett vallomása nem lehetett volna az ítéleti tényállást alapozni. A vádhatóság - álláspontja szerint - nem tudta bizonyítani, hogy a sértett sérülései a kihallgatás időpontjában keletkeztek volna. Feltételezéseken alapulónak vélte azt a megállapítást, hogy a sértett sérülései a Rendőrkapitányságon a gyanúsítottként való kihallgatás során keletkeztek. Alaptalannak ítélte a rendőrségen dolgozó tanúk vallomása elvetését. A rendőrségen dolgozó és tanúként kihallgatott személyek, kiabálás, dulakodás hangját nem hallották. Meglátása szerint a sérülés pontos keletkezésének idejét sem sikerült kétséget kizáróan megállapítani. A sértettet nem tartotta az ügyben érdektelennek, hiszen egy büntetőeljárás volt vele szemben folyamatban, így alapvető érdeke fűződött az eljárás kimeneteléhez.

Nézete szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből helytelen következtetést vont le akkor, amikor védence motivációját abban határozta meg, hogy az első jegyzőkönyv aláírása érdekében cselekedett. Erre nézve ugyanis semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésre, a sértett maga is ezzel ellentétesen nyilatkozott az eljárás során a II. r. vádlott tekintetében. A sértett nem tett előadást arra nézve, hogy a II. r. vádlott miért akadályozta meg az irodából való távozását oly módon, hogy a kilincsről leütötte a sértett kezét és visszarántotta őt az ajtóból. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság adós maradt annak megindokolásával, milyen bizonyíték alapján látta megállapíthatónak azt, hogy a vádlottak az első jegyzőkönyv lezárását követően, a második jegyzőkönyv felvételének megkezdése előtt bántalmazták a sértettet annak érdekében, hogy írja alá az első jegyzőkönyvben foglalt vallomását. Aláhúzta a sértettnek a megismételt eljárásban tett vallomását, amelyből az tűnt ki, hogy a II. r. vádlott amiatt akadályozta meg az ajtó kinyitását, hogy a kiabálást kint ne hallják meg. Tehát a sértett saját megítélése szerint sem annak érdekében került sor a bántalmazásra, hogy a sértett írja alá az első vallomását. Határozott álláspontja szerint nem merült fel arra nézve bizonyíték, hogy a vallomás aláírása érdekében alkalmazott volna a II. r. vádlott bármiféle erőszakot a sértettel szemben. Az e körben adott ítéleti indokolást sommásnak és iratellenesnek tartotta. A kifejtettek miatt pedig a célzatot, amely a minősítés nélkülözhetetlen eleme, nem tekintette megalapozottnak. Az elsőfokú bíróság tényállását felderítetlennek, és megalapozatlannak is tartotta abban, hogy a II. r. vádlott részéről a sértettel szembeni fizikai ráhatás, azaz erőszak kifejtése a jegyzőkönyv aláírása érdekében történt. A sértett ellentmondásos előadása alapján - nézete szerint - védence cselekvőségét kétséget kizáróan nem lehetett megítélni. A kifejtettekre figyelemmel indítványozta az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásának megváltoztatását, a jegyzőkönyv aláírása érdekében megvalósított bántalmazás mellőzését, ennek megfelelő helyes minősítés alkalmazását és a kiszabott joghátrány jelentős enyhítését.

A bejelentett fellebbezések közül a másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseknek a minősítés megváltoztatására, illetve enyhítésre irányuló részét találta mindössze megalapozottnak.

A jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be. 348. § (1) bekezdése alapján - a Be. 348. § (2) bekezdésében írt korlátok között - a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Nem volt

tárgya a felülbírálatnak II. r. vádlott tekintetében a testi sértés büntette vonatkozásában eljárást megszüntető rendelkezés.

Az elsőfokú bíróság a megismételt bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. Az eljárás tárgyát képező bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, azokat egyenként és összességükben a logika szabályainak megfelelően értékelte.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mindössze egyetlen iratellenes megállapítást tartalmazott, amelyet a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján helyesbített, ezen túlmenően a vádlottak személyi körülményei tekintetében is kiegészítette a tényállást az alábbiak szerint:

I. r. vádlottat munkahelyén időközben századosi rendfokozatba léptették elő. A szigethalmi ingatlan már nem képezi az I. r. vádlott tulajdonát, mivel azt eladta.

II. r. vádlott a házastársa tulajdonát képező panel lakásban él.

A fenti kiegészítések a vádlottaknak a másodfokú nyilvános ülésen előadott nyilatkozatán alapulnak (másodfokú nyilvános ülésről készült 11. sorszámú jegyzőkönyv 2-3. oldala).

A másodfokú bíróság kiegészíti a tényállást azzal, hogy a sértett kihallgatására egy éjszakai szórakozást követően került sor, amelyen a sértett nemcsak fáradtan, hanem lázasan, tehát egészségileg nem megfelelő állapotban vett részt (sértett vallomása a nyomozati iratok 65. oldala).

Az elsőfokú ítélet 4. oldal 5. bekezdés 1. mondatát kirekeszti az ítéletből:

„I-II. r. vádlottak a sértettet az első jegyzőkönyv lezárását követően és a második jegyzőkönyv felvételének megkezdése előtt kifejezetten abból a célból bántalmazták, hogy írja alá az első jegyzőkönyv szerint leírt, neki tulajdonított azon vallomását, hogy saját magát és elkövető társát felismerte.”

A másodfokú bíróság a tényállás részének tekinti az elsőfokú ítélet indokolásának 10. oldalán az 5 - 7. bekezdésben szereplő megállapításokat az alkalmazott erőbehatásokra tekintetében. E szerint a sértett homlok- és járomtáji sérülései két rendbeli kis erejű, csuklótáji sérülései ugyancsak kis erejű erőbehatástól; bordatörései közepes erejű tompa mechanikai erőbehatástól keletkeztek (orvos szakértő véleménye).

Ugyancsak a tényállás részének tekinti a 6. oldal 5. bekezdésében szereplő következő megállapítást:
„A sértett el kezdte írni a jegyzőkönyvbe, hogy hatósági tanú nem volt jelen a kihallgatásakor. Ezt az I. r. vádlott kifogásolta, és kivette a sértett kezéből a tollat. Ekkor az I. r. vádlott szidalmazni kezdte a sértettet, majd hátul a kabátjánál fogva lerántotta a székről.”

Ügyszintén a tényállás részének tekinti a 6. oldal 8. bekezdéséből azt a részt, hogy
„a vádlottak végül a sértett vallomásának megfelelően új jegyzőkönyvet vettek fel, amelyet még megbilincsel kézzel kellett a sértettnek aláírnia.”

A helyesbítésre alapvetően a sértett előadása alapján került sor. A sértett az eljárás során ugyanis nem tett olyan tartalmú vallomást, amelyből arra a megállapításra lehetett volna következtetést vonni, hogy bántalmazása az első jegyzőkönyv aláírása végett történt volna. Ezzel szemben

előadásából az tűnt ki, hogy a vele szembeni erőszak alkalmazását az váltotta ki, hogy a jegyzőkönyvbe kifogását, a hatósági tanú jelenlétének hiányát kezdte beleírni. Sem a vádlottak vallomásaiban, sem a tanúk előadásában nem volt tehát adat arra, hogy a sértett bántalmazása az első vallomásról felvett jegyzőkönyv aláírását célozta volna. Erre utaló adat hiányában pedig nem lehetett az első fokú bíróság által rögzített célzat megállapítására következtetést sem levonni, ezért az erre történő utalást a másodfokú bíróság a tényállásból mellőzte.

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be. 352. § (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

Az első fokú bíróság részletesen vette számba, majd körültekintően értékelte az ügyben feltárt, esetenként ellentmondásoktól sem mentes bizonyítás anyagát. Logikus okfejtéssel támasztotta alá azt az álláspontját, hogy miért a sértett vallomását fogadta el a vádlottak védekezésével, valamint a kétségekkel terhelt 2. számú tanú előadásával szemben.

A védelem álláspontjával szemben a sértett vallomását a lényeges tényezőket illetően a következetesség jellemezte. Előadását több tanú nyilatkozata, továbbá híváslista adatai, annak cellainformációi is megerősítették. Nem merült fel az ügyében olyan megalapozott adat, tény, ami a sértett vallomását megkérdőjelezte volna, a védelem ezzel összefüggő kifogásai alaptalanok voltak.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló időbeli adatokat is gondosan értékelte, amelyek teljességgel összhangba hozhatók voltak a sértett előadásával, továbbá a tanúk vallomásával a rendőrségre érkezés, onnan való távozás, az ügyvédnek történő SMS küldése, a sértett orvosi ellátásra jelentkezésének ideje tekintetében. Ezek az időbeli adatok dokumentummal alátámasztottak voltak. A vádlottak védekezésével szemben elfogadott bizonyítékok - az I-II. r. vádlott védőjének érvelésével szemben - zárt logikai láncolatot alkottak, amelyek alapján kizárható volt a másként történés lehetősége. Kétségtelen tény, hogy a terhelő tartalmú személyi bizonyítékok közül a tanúvallomások közvetettek voltak, de e vallomások közötti összhang szembeötlő volt. Az említett tanúk egybehangzóan állították, hogy a sértetten előző este, illetve hajnalban sérülést nem észleltek, majd másnap a sértettnek dél körüli órákban elszenvedett súlyos sérülései bekövetkeztéről számoltak be. A tanúk vallomásainak összhangja fokozta azok meggyőző erejét.

Az elsőfokú bíróság annak is logikailag támadhatatlan indokát adta, hogy miért tartotta hiteltelennek, ezért miért vetette el a 2. számú tanú vallomását. Ezekkel az érvekkel a másodfokú bíróság is egyetértett. Ugyancsak osztotta a rendőrségen dolgozó munkatársak vallomásának értékelését is. Az ezt kifogásoló védelmi álláspontot nem tartotta elfogadhatónak. A védők nem voltak figyelemmel arra a lényeges körülményre, hogy ezek a tanúk a vádlottakkal munkatársi viszonyban álltak. Az I. r. vádlott védője a tanúk sérülés hiányát észlelő vallomása során nem értékelte a sérülések jellegét, azt a körülményt, hogy a sértetten a sérülések többsége nem volt látható külső szemlélő számára (combsérülés, bordatörés, csuklósérülés).

A vádlottak védőinek érvelésére jellemző volt, hogy alapvetően az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét, főként a terhelő tartalmú bizonyítékokat, azok elfogadását támadta. E bizonyítékokat alkalmatlannak tartották a vádlottak büntetőjogi felelősségének alátámasztására, mivel azok közvetettek voltak, a sértettől nyert információk alapultak. A védők a közvetlen bizonyítékoknak tekintett két személy - 1. és 2. számú tanú - vallomásának tulajdonítottak kiemelt jelentőséget, akik a sértetten távozásakor sérüléseket nem észleltek, és a sértettel szembeni bántalmazásra utaló hanghatóságokat, kiabálást sem hallottak. A sértetti vallomás értékelése körében is a védők eltérő álláspontot foglaltak el az elsőfokú bíróságtól. Mivel az elsőfokú bíróság

a bizonyítékokat kimerítően értékelte, a másodfokú bíróság ebben az értékelő tevékenységben logikai hibát, hiányosságot nem észlelt, majd a törvényszék e bizonyíték értékeléssel összhangban álló tényállást állapított meg, ezért a másodfokú bíróság - a tényállás megalapozottsága miatt - e bizonyíték értékelést vitató, kétségbevonó védelmi állásponttal nem tudott egyetérteni.

A feltárt és a másodfokú bíróság által is érintett bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindkét vádlott büntetőjogi felelősségére, a helyesbített tényállás alapján azonban a kényszervallatás büntetnének minősítése nem felelt meg a büntető anyagi jogszabályoknak.

Az irányadó, a másodfokú bíróság által módosított tényállás szerint a vádlottak egy gyanúsított kihallgatás keretében, de nem a vallomás tétel, illetve a felvett jegyzőkönyv aláírása érdekében bántalmazták a sértettet. A tényállás kiegészítésében írtak voltak ennek okozói: I. r. vádlott fellépését a sértett előző éjszakai szórakozását követő fáradtsága okán, a jegyzőkönyvezést kifogásoló megnyilvánulása váltotta ki. A kényszervallatás megállapításához szükséges célzat megállapításának hiányát a tényállás további kiegészítése is indokolja: a jegyzőkönyv ugyanis végül a sértett vallomásának megfelelően készült el.

Az előbbieknél megfelelően indokolt volt az I. és a II. r. vádlottak hivatali bűncselekménye minősítésének módosítása, nevezetesen kényszervallatás büntette helyett bántalmazás hivatalos eljárásban büntetése. Utóbbi bűncselekmény a 2012. évi C. törvény (Btk.) 301. § (1) bekezdése szerint egytől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. Az 1978. évi IV. törvény 226. § (1) bekezdésében írt bántalmazás hivatalos eljárásban büntette mindössze három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A Btk. 2. § (1) bekezdésére figyelemmel megállapítható tehát, hogy az elkövetéskori törvény kedvezőbb mindkét vádlott esetében, ezért a másodfokú bíróság azt alkalmazta. Ennek megfelelően a vádlottak hivatali bűncselekményét az 1978. évi IV. törvény 226. § (1) bekezdésébe ütköző és e szerint minősülő hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetnének, valamint az I. r. vádlott testi épség elleni cselekményét az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő súlyos testi sértés büntetnének minősítette.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket helyesen és hiánytalanul vette számba. A minősítés módosítására, alapvetően enyhítésére figyelemmel a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés súlyosítása szóba sem kerülhetett. Ellenkezőleg, az elkövetés óta eltelt jelentős időmúlásra, valamint a vádlottak kedvező személyi körülményeire figyelemmel indokolt volt a kiszabott büntetések enyhítése. A másodfokú bíróság a kifejtettek miatt I. r. vádlottal szemben az első fokon megállapított szabadságvesztést hat hónapra enyhítette azzal, hogy a rendelkező részből mellőzte a feltételes szabadságra bocsátásra utalást, mivel ez nem képezi kötelező elemét a rendelkező résznek az 1978. évi IV. törvény szerint. Mindössze az indokolásban szükséges feltüntetni, hogy az 1978. évi IV. törvény 47.§ (2) bekezdésének 2. fordulata alapján börtönben végrehajtandó büntetés legalább háromnegyed részének kitöltése után nyílik meg a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége.

Az ítéletábra II. r. vádlott esetében az 1978. évi IV. törvény 87. § (1) és (2) bekezdésének e) pontja alapján enyhítő szakasszal a Btk. 51. § (1) és (3) bekezdése alapján pénzbüntetést szabott ki. A pénzbüntetés napi tételeinek számát (80 napi tétel) a cselekmény tárgyi súlyához, míg az egy napi tétel összegét a II. r. vádlott vagyoni, jövedelmi, személyi körülményeihez igazítottan a minimum összeggel egyező mértékben (2.500 forint) állapította meg, így mindösszesen 200.000,- forint pénzbüntetést határozott a II. r. vádlottal szemben. Rendelkezett az 52. § (1)-(2)bekezdése alapján a pénzbüntetés meg nem fizetés esetén történő átváltoztatásáról is.

A pénzbüntetés kiszabására figyelemmel a másodfokú bíróság a II. r. vádlott esetében mellőzte az előzetes mentesítésre utalást, valamint a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést is.

A fent írtakra tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a minősítést, valamint a büntetés kiszabását érintő részében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényszerű rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2016. év május hó 30. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Etelka s.k.
előadó bíró

Dr. Sebe Mária s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 11.B.85/2013/34. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 4.Bf.223/2015/11. számú ítélete folytán 2016. év május hó 30. napján mindkét vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett és a felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2016. év május hó 30. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző